

Sygn. VUa 7/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.)

SSO Mariola Mastalerz

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku A. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 2017r. sygn. IV U 259/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VUa 7/18

UZASADNIENIE

Decyzja z dnia 3 października 2017 roku, sygn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia 10 października 2017 roku. W uzasadnieniu wskazał, że A. K. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia 23 maja 2016 roku, wykorzystując niepełny 165 – dniowy okres zasiłkowy. Następnie do dnia 18 maja 2017 roku wykorzystał świadczenie rehabilitacyjne (360 dni). Od dnia 1 sierpnia 2017 roku wnioskodawca był ponownie niezdolny do pracy z powodu choroby, która ma związek z długotrwałą niezdolnością do pracy. ZUS zauważył, że ponieważ przed świadczeniem rehabilitacyjnym ubezpieczony wykorzystał niepełny okres zasiłkowy (165 dni) miał prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia 17 sierpnia 2017 roku, a po wykorzystaniu pełnego okresu zasiłkowego nie ma prawa do dalszego zasiłku chorobowego.

Kolejną decyzją z dnia 17 października 2017 roku, (...) organ rentowy odmówił A. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 października 2017 roku do dnia 25 października 2017 roku. Uzasadnienie decyzji było takie samo, jak w przypadku decyzji z dnia 3 października 2017 roku.

Odwołania od decyzji wniósł A. K. (1) podnosząc, że przerwa pomiędzy zakończonym okresem niezdolności do pracy (18 maja 2017 roku), a ponownym wyniosła 74 dni, a więc powinien zostać rozpoczęty nowy okres zasiłkowy.

ZUS nie uznał odwołań i wniósł o ich oddalenie.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2017 roku, sygn. akt IV U 275/17 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim połączył sprawy z powyższych odwołań celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

A. K. (1) prowadzi działalność gospodarczą. Wnioskodawca choruje na cukrzycę.

A.K. przebywał na zwolnieniach lekarskich od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia 23 maja 2016 roku, wykorzystał 165 dni zasiłku chorobowego. Od dnia 24 maja 2016 roku do dnia 18 maja 2017 roku przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym. Po raz kolejny wnioskodawca był niezdolny do pracy od dnia 1 sierpnia 2017 roku. Przerwa od dnia 19 maja 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku to 74 dni.

ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za 17 dni miesiąca sierpnia 2017 roku, czyli za brakujący okres zasiłkowy rozpoczęty 11 grudnia 2015 roku i zakończony 23 maja 2016 roku.

W tym miejscu Sąd I instancji wskazał, że w jego ocenie działania organu rentowego nie są właściwe, ponieważ zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Dz.U. z 2017 r. poz. 1368 ze zm.) ubezpieczony ma prawo do zasiłku chorobowego zakres 182 dni niezdolności do pracy. Sąd Rejonowy przywołał brzmienie przepisu art. 18 ustawy, wedle którego świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy. Sąd I instancji wyjaśnił, że aby uzyskać prawo do świadczenia należy wykorzystać okres niezdolności do pracy, natomiast o prawie do świadczenia rehabilitacyjnego decyzje wydaje ZUS, w decyzji określa datę początkową świadczenia i datę końcową.

Transponując powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Rejonowy uznał, że to właśnie organ rentowy przyznał świadczenie rehabilitacyjne myląc datę rozpoczęcia tego okresu. W konsekwencji, zdaniem Sądu Rejonowego ZUS źle policzył okres zasiłku chorobowego.

Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, że zasadą jest, iż najpierw ubezpieczony uzyskuje prawo do zasiłku chorobowego, a po jego wykorzystaniu ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Wedle Sądu I instancji okresy te następują jeden po drugim w takiej właśnie kolejności, nie mogą się przeplatać, ani być wykorzystywane w odwrotnej kolejności.

Skoro wnioskodawca wykorzystał zasiłek chorobowy i po nim świadczenie rehabilitacyjne, nie było według Sądu I instancji możliwości przyznania mu zasiłku chorobowego „zaległego”, zasiłku nie wykorzystanego przed świadczeniem rehabilitacyjnym.

Jedynym wyjściem było zdaniem Sądu Rejonowego rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego, o ile przerwa w okresach niezdolności do pracy była odpowiednio długa. Sąd I instancji skonstatował, że aby otworzyć nowy okres zasiłkowy przerwa musi wynosić co najmniej 61 dni. (art.9 ust.2 powołanej ustawy). W sprawie niniejszej zaś Sąd Rejonowy obliczył, że przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy wyniosła 74 dni.

Dlatego też według Sądu I instancji należało otworzyć nowy okres zasiłkowy. Wobec powyższego okres prawa do zasiłku chorobowego nie zakończył się zdaniem Sądu Rejonowego w dniu 17 sierpnia 2017 roku. Dlatego też brak było w ocenie Sądu I instancji podstawy do odmówienia wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres po tej dacie.

Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone decyzje i przyznał A.K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 sierpnia 2017 roku do dnia 25 października 2017 roku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając ww. rozstrzygnięcie w całości i zarzucając:

1) naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2016 r., poz. 1822 - j.t.) poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że w sprawie występują przesłanki do przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r., podczas gdy ubezpieczony nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r., ponieważ z dniem 17 sierpnia 2017 r. wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, a nadto do dnia 17 sierpnia 2017 r. Zakład przyznał wnioskodawcy zasiłek chorobowy i sporny okres obejmuje daty od 18 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r.:

2) naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 8 i 9 ust. 1 i 2 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 - j.t.) poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r., podczas gdy ubezpieczony nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r., bowiem z dniem 17 sierpnia 2017 r. wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni, a nadto do dnia 17 sierpnia 2017 r. Zakład przyznał wnioskodawcy zasiłek chorobowy i sporny okres obejmuje daty od 18 sierpnia 2017 r. do 25 października 2017 r.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego jest w pełni uzasadniona i skutkuje uchYLENIEM zaskarżonego wyroku z powodu nie rozpoznania istoty sprawy.

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy zasiłkowej - zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei przepis art. 9 stanowi, iż :

1. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.
2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.
3. Do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresu niezdolności do pracy przypadającego w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1.

Z lektury akt wynika, iż zarówno w odpowiedziach na odwołania jak też w toku postępowania przed Sądem Rejonowym organ rentowy z całą stanowczością podnosił, iż podstawą odmowy przyznania zasiłku chorobowego po upływie 74 dni od ustania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego oraz po ustaniu prawa do brakującego zasiłku chorobowego był fakt nieprzerwanej niezdolności do pracy poczynając od dnia 11 grudnia 2015 r.

W ocenie ZUS skarżący po ustaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nawet na jeden dzień nie odzyskał zdolności do pracy. Powołał się przy tym na fakt złożenia przez niego wniosku o rentę oraz treść orzeczenia lekarza

orzecznika, który orzeczeniem z dnia 13 lipca 2017 r. uznał A. K. (1) za częściową niezdolnego do pracy na okres do dnia 31 lipca 2018 r. wskazując jako datę początkową niezdolności dzień 11.12.2015 r.

Jak wskazał dalej organ rentowy decyzja w przedmiocie odmowy prawa do renty wynikała z braku 5 letniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu.

Sąd Rejonowy w ogóle do wskazanych zarzutów nie odniósł się.

Rzeczą zaś Sądu oceniającego zaskarżoną decyzję było w tej sytuacji w pierwszej kolejności udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy po ustaniu prawa do zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego skarżący odzyskał zdolność do pracy i wobec czego nowa niezdolność otworzyła mu nowy okres zasiłkowy czy też zdolności tej nie odzyskał od 11 grudnia 2015 r. i jedyną drogą do uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego mogła być w tych okolicznościach tylko możliwość ubiegania się o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd więc co najmniej przedwcześnie uznał, iż skoro skarżący przez 74 dni nie przebywał na zwolnieniu lekarskim to oznaczać miało, że był on zdrowy i ponownie zachorował po upływie tego okresu.

Warto w tym miejscu przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r. – II BU 4/15, w którym podniósł on, iż sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08).

Ustalenia Sądu Rejonowego w świetle przytoczonych wyżej okoliczności faktycznych pomijają zupełnie fakt wystąpienia przez wnioskodawcę o rentę i procedurę z tym związaną i zupełnie dowolnie konstatuje on, iż sama długość przerwy w składaniu zwolnień lekarskich do ZUS-u jest jednoznaczna z odzyskaniem przez skarżącego zdolności do pracy co stanowi naruszenie przepisu art. 233 kpc.

Sąd Rejonowy winien mieć na uwadze, iż ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z 25.6.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa t.j. Dz.U z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym. (vide: Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 2 września 2009 r. II UZP 7/09)

Rzeczą Sądu Rejonowego ponownie rozpoznającego sprawę będzie zbadanie, czy skarżący spełnia warunki do przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego w świetle przepisów art. 8 oraz 9 ustęp 1 i 2 ustawy zasiłkowej tj. czy po wyczerpaniu prawa do świadczeń z tytułu schorzenia diabetologicznego odzyskał on zdolność do pracy, a nowa niezdolność z powodu tego samego schorzenia powstała po upływie 60 dni. Dokona w tym celu oceny zarówno zawartości akt rentowych, kiedy został złożony wniosek, czy wnioskodawca kwestionował orzeczenie lekarza orzecznika w procedurze rentowej. W razie wątpliwości Sąd ten rozważy także dopuszczenie dowodu z opinii biegłego diabetologa, który z punktu widzenia medycznego wypowie się na powyższe okoliczności.

Dopiero rozstrzygnięcie tej spornej i kwestionowanej od samego początku przez organ rentowy kwestii „nieprzerwanej niezdolności do pracy”, pozwoli Sądowi I instancji ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386

§ 4 kpc orzekł jak w sentencji.